

РЕШЕНИЕ

№ 821

гр. Варна , 29.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ в публично заседание на тридесет и първи март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова
Членове: Наталия П. Неделчева
мл.с. Лазар К. Василев

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от Наталия П. Неделчева Въззивно гражданско дело № 20213100500442 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 от ГПК, образувано е по въззивна жалба на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, ЕИК 205677435, със седалище и адрес на управление: гр.София, чрез "Транспортно строителство и възстановяване" ЕАД - клон Варна, ЕИК 2056774350029, представлявано от управителя Д.М.Ст., срещу решение №260855/26.10.2020г., постановено по гр. Дело №14475/2019г., 42-ри състав на ВРС, в частта му, с която са уважени предявените от ищцата искове по чл.344 ал.1 т.1-3 КТ и чл.225 ал.1 КТ, както и в частта, с която ответното дружество е осъдено на разноски. Жалбоподателят счита решението в тези части за неправилно, незаконосъобразно и необосновано, издадено при неправилно тълкуване на доказателствата и в противоречие на приетия по делото доказателствен материал. Счита, че съдът е допуснал нарушение на принципа на състезателното начало в процеса, като се е произнесъл по невъведени от ищцата основания за незаконност на уволнението. Оспорва изводите на първоинстанционния съд, че уволнението е незаконно поради: неизвършен подбор, когато работодателят е бил длъжен да направи това; поради липса на реално съкращаване на щата; непреодоляна за непреодоляна защита по чл. 333 КТ и поради нарушаване на разпоредби на КТД. Счита също, че при изчисляване размера

на БТВ, съдът неправилно е включил в него пера, които нямат постоянен характер и изобщо нямат характер на възнаграждения, което е довело до неправилно изчисляване на присъденото обезщетение в полза на ищеца. Твърди, че необосновано и неправилно са изчислени и присъдените в полза на ищеца разноски. По изложените съображения моли обжалваното решение да бъде отменено в обжалваните части, а на негово място да бъде постановено друго, с което предявените срещу него искове бъдат отхвърлени. В о.с.з.

жалбата се поддържа чрез пълномощник.

Въззиваемият, чрез депозирания писмен отговор и в о.с.з. чрез пълномощника си излага становище за неоснователност на въззивната жалба. Счита, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно, като не са налице твърдяните от въззивника пороци. Твърди, че първоинстанционният съд, след като е анализирал събраните по делото доказателства, е достигнал до правилен и законосъобразен извод относно основателността на предявените от него искове. Моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и необоснована, а първоинстанционното решение – потвърдено в обжалваната част.

Съдът, след преценка на събраните доказателства, касаещи предмета на спора, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството е образувано по обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1 и т.3 от КТ, предявени от Е. К. М., ЕГН *****, срещу „ТРАНСПОРТНО СТРОИТЕЛСТВО И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ“ ЕАД, ЕИК 205677435, гр. София за отмяна като незаконно на уволнението, извършено със заповед № РД – 0992/15.07.2019г. на работодателя, за възстановяване заеманата преди уволнението длъжност експерт /доставка и отчет ГСМ, гуми РЧ, за заплащане на сумата от 7 097, 28 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа за времето от 16.07.2019г., за период от шест месеца, както и да бъде осъден ответникът да изплати на ищцата **неизплатената част от трудовото □ възнаграждение за м.април 2019 г. в размер на 186,96 лв.; неизплатените й трудови възнаграждения за м.май 2019 г.в размер на 694,14 лв.; м.юни 2019 г.в размер на 696,79 лв. и за м.юли 2019 г. в размер на 569,31 лв., на осн.чл. 128, т. 2 КТ.** В условие на евентуалност при отхвърляне на искове с правно основание чл. 344, ал.1, т. 1, т. 2, т. 3 КТ, са предявени искове с правно осн. чл. 220, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 1182,88 лв.; за заплащане на неизплатеното обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, за срок от един месец и половина /съгласно уговореното в чл.52, ал.3 от КТД като на заето лице в основната дейност на предприятието/, в размер на 1774,32 лв.; за заплащане на обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за неползван платен годишен отпуск в размер на 49,26 лв. Ищцата излага, че към момента на уволнението заемала длъжност „Експерт - ГСМ, гуми, резервни части, доставка и отчет“ по трудов договор за неопределено време. Твърди, че на 15.07.2019г. □ били връчени

предизвестие №864/15.07.2019г. и Заповед №РД-0992/15.07.2019 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на осн.чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ, поради съкращаване на щата. Счита, че уволнението е незаконно, поради което моли заповедта за прекратяване на ТПО да бъде отменена като незаконосъобразна, по следните съображения: 1. На първо място счита, че извършеното преобразуване на работодателя от ДП в ЕАД/ с решение № 265 от 03.05.2019г. Министерски съвет/ не е довело до реално съкращаване на длъжността на ищцата. Малко преди нейното уволнение била съкратена длъжността „Тарифьор“, която към момента на уволнението □ отново била възобновена, а веднага след уволнението на Е.М., трудовите □ функции продължили да се изпълняват от назначено на тази длъжност лице. Ищцата твърди, че и към настоящият момент, лицето, което заело нейната длъжност с новото наименование „Тарифьор“, продължава да изпълнява трудовите си функции съгласно длъжностната характеристика на ищцата. Т.е. по длъжностна характеристика нямало никаква разлика в трудовите функции, нямало разлика и между реално изпълняваните трудовите функции на новата длъжност „Тарифьор“, и изпълняваната от ищцата длъжност към момента на уволнението. На следващо място ищцата счита, че към момента на уволнението □ не било утвърдено ново щатно разписание, а в евентуалност, ако такова било утвърдено, то промяната в щатното разписание не била извършена от оправомощено лице и по предвидения в закона ред. Освен това, работодателят не бил изпълнил задължението си по чл.329 от КТ за извършване на подбор между ищцата и други работници, които заемали сходна длъжност при ответника. Ответникът не бил изпълнил и задължението си по чл. 11, ал.1 от КТД /в сила от 01.07.2018г./, според която за срок от две години, работодателят можел да взема решение за закриване на дейност, намаляване обема на работа или други структурни промени, които водят до закриване на работни места само след като разработи нова структура и програма за трудова заетост и ги предоставел на синдикатите. Твърди, че при уволнението □ било допуснато грубо нарушение и на ал. 2 на същата разпоредба, тъй като към този момент при ответника останали да работят пенсионери на длъжности, на които можело ищцата да бъде преназначена, а след уволнението ѝ работодателят продължил да назначава пенсионери на незаети работни места. Била нарушена и разпоредбата на чл. 333, ал. 1, т. 4 от КТ, тъй като ищцата била член на синдикалната организация на „ТСВ“ ЕАД

клон Варна при СТСБ - КНСБ, но работодателят не е поискал, съответно не е получил съгласие на ръководството на синдикалната организация. Ищцата счита, че уволнението □ било извършено и при злоупотреба с работодателска власт от страна на работодателя, тъй като нейното работно място следвало да бъде освободено за да бъде преназначена на него съпругата на управителя на клона. Според ищцата, преди уволнението била извършена и незаконосъобразна промяна в КТД относно забраната за едновременно освобождаване на лица, които живеели във фактическо съжителство, което дало възможност на ответника да освободи едновременно ищцата и И.И.И., с когото тя живеела при такива условия. На следващо място ищцата твърди, че при прекратяване на ТПО не са □ изплатени следните трудови възнаграждения и обезщетения: -част от трудовото ѝ възнаграждение за м.април 2019 г. в размер на 186,96 лв.; трудовите ѝ възнаграждения за м.май 2019 г.в размер на 694,14 лв.; за м.юни 2019 г.в размер на 696,79 лв. и за м.юли 2019 г. в размер на 569,31 лв.; -Обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ за неспазен срок на предизвестие /30 дни/, в размер на 1182,88 лв.; - Обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, за срок от един месец и половина /съгласно уговореното в чл. 52, ал. 3 от КТД като на заето лице в основната дейност на предприятието/, в размер на 1774, 32 лв.; Обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за неползван платен годишен отпуск в размер на 49,26 лв. за неползван един ден платен годишен отпуск за 2019г. Във връзка с горните претенции, счита, че за база за определянето им следвало да се вземе м.юни 2019г., през който е получила БТВ по см.на чл.228 от КТ в общ размер на 1182,88 лв.включващо ОТВ в размер на 952 лв., ДТВ за тр.стаж и проф.опит в размер на 18% от него, равняващи се на 180,88 лв., соц.разходи за поевтиняване на храна в размер на 50 лв. По изложените съображения, моли съдът да уважи предявените от него искове с пр. осн. чл. 344, ал.1, т.1 до т.3 КТ. В условията на евентуалност, в случай на отхвърляне на исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 КТ, се настоява за присъждане на обезщетения по чл. 220, ал. 1 КТ, чл. 222 и чл. 224 КТ.

Чрез депозирания в срока по чл.131 ГПК писмен отговор, ответникът „ТРАНСПОРТНО СТРОИТЕЛСТВО И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ“ ЕАД, чрез „ТСВ” – клон Варна, оспорва предявените искове и настоява за тяхното отхвърляне. Твърди, че уволнението е законосъобразно, извършено при

спазване на всички императивни изисквания на закона и устава на предприятието. Не оспорва, че страните са в ТПО от 2010 г., че ищцата е била назначена на тази длъжност и че ТПО е прекратено на основание чл.328, ал.1 т.2 КТ със Заповед № РД- 0992/15.7.2019г., считано от 16.07.2019 г., като в заповедта били определени и начислени полагаемите на служителя обезщетения по чл. 220, ал. 1 КТ за неспазен срок на предизвестие от 30 дни и по чл.224, ал. 1 КТ за неползван 1 ден платен годишен отпуск, както и факта, че ищцата е синдикален член. Твърди, че е налице реално съкращаване на щата, като длъжността на ищцата „Експерт ГСМ, гуми, резервни части, доставка и отчет“ изцяло липсвал по новото щатно разписание, както и целият отдел „Механизация и автотранспорт“, към който се е числи и процесната длъжност. Излага, че липсва идентичност на длъжността на ищцата с длъжността „тарифьор“. Излага, че премахнатата длъжност спада към управленските длъжности, а другата- към изпълнителските такива, като това било видно още по наименованието, и длъжността „тарифьор“ била подчинена именно на „Експерт ГСМ...“, т.е. на ищцата, като изискванията за тези длъжности били коренно различни. Ищцата била твърде квалифицирана за да заема тарифьорска длъжност, а и по новото разписание тарифьорката била прехвърлена в друг район - гара Разделна и на друго подчинение. Ответникът твърди, че с Протоколно решение №5/10.07.2019г. на Съвета на директорите на „ТСВ“ ЕАД било утвърдено ново длъжностно разписание на персонала и заплатите в „ТСВ“ ЕАД клон Варна в сила от 15.07.2019г. Във връзка с възраженията за неизвършен подбор, ответникът излага, че не бил длъжен да извърши такъв, тъй като съгласно новото длъжностно разписание длъжността „Експерт ГСМ, гуми, резервни части, доставка и отчет“ била заличена. Твърди, че заеманата от ищцата длъжност в предприятието била единствена по старото щатно разписание от 08.04.2019г. Излага, че в предприятието липсват други сходни длъжности, с които работодателят да може да направи съпоставка при съкращение, за да бъде извършен подбор. На следващо място твърди, че своевременно- с писмо изх.№869/15.07.2019г. е изпълнил своите задължения по чл. 11 от КТД за представяне на синдикатите на новата структура и програма за трудова заетост. В отговор на писмото в деловодството на предприятието постъпило Становище вх. №775/15.07.2019г. на синдикален председател на „ТСВ“ ЕАД, издадено въз основа на Протокол от 15.07.2019г. от заседание на синдикалната организация при „ТСВ“ ЕАД

клон Варна към Синдикат „ТСВ“ при СТСБ-КНСБ, с което на основание чл. 333, ал. 1, т. 4 КТ и чл. 11 ал. 4 КТД, Синдикалният комитет давал съгласието си за прекратяване на ТПО на служителта Е. К. М.. Във връзка с неизпълнение на задължението му по чл. 13 от КТД твърди, че към този момент нямало незаето работно място в предприятието, което да предложи на ищцата, единствено като продавач на лафката на клон Варна, което предложението тя отхвърлила. Ответникът твърди, че не е злоупотребявал със своята власт нито спрямо ищцата, нито спрямо други работници и служители. Направено е и възражение за недължимост на претендираните възнаграждения и обезщетения. Работодателят твърди, че на 18.09.2019г., 16.10.2019г. и 23.10.2019г. е изплатил почти напълно дължимите на ищцата възнаграждения и обезщетения, като към 24.10.2019г. оставала дължима само сумата от 429.77 лева, представляваща разликата до пълния размер на обезщетението по чл.222 ал.1 КТ, вр. с чл.52 ал.3 КТД. Оспорва да дължи сума от 1182.88 лева - обезщетение по чл. 220, ал. 1 КТ за неспазен срок на предизвестие, като ответникът счита, че се дължи сумата 1132.88, съгласно издадения фиш на служителя. По изложените съображения, ответникът моли исковите с правно основание чл.344, ал.1, т.1-3 КТ да бъдат отхвърлени като неоснователни, както и тези за заплащане на обезщетения на основание чл. 128 КТ, чл. 220, ал. 1 КТ, чл. 222, ал. 1 КТ, вр. с чл. 52, ал. 3 КТД, чл. 224, ал. 1 КТ, както и да му бъдат присъдени направените по делото разноски.

Съдът, след като взе предвид представените по делото доказателства – по отделно и в тяхната съвкупност, съобрази становищата на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

От приетите по делото писмени доказателства, се установява, че към момента на уволнението, ищцата Е. К. М. е заемала ответното дружество длъжност „експерт ГСМ,, в ТСВ ЕАД Клон Варна.

С Решение №256/3.05.2019г. на Министерски съвет Държавно предприятие „Транспортно строителство и възстановяване” е преобразувано в еднолично дружество с държавно участие в капитала /т.1 от Решението /.Съгласно т.1.1. от същото Решение на МС дружеството е с фирмено наименование Транспортно строителство и възстановяване „ТСВ „ ЕАД със

седалище и адрес на управление Гр.София, ул.Кирил Благоев №14. Дружеството е с едностепенна система на управление от Съвет на директорите в състав от трима члена с мандат 3 години и по силата на т.1.9 е бил назначен първия съвет на директорите с посочения мандат а именно 1.9.1.Б.Н.Дж., 1.9.2. Т.Хр.К. и 1.9.3. М.М.Хр. .

От приетото по делото Длъжностно щатно разписание, се установява, че Изпълнителният директор на „ТСВ“ ЕАД- Б.Джелебов е утвърдил длъжностно разписание на персонала и заплатите в „Транспортно строителство и възстановяване“ЕАД - клон Варна, в сила от 15.07.2019 г.

Трудовото правоотношение между страните по делото е прекратено, на осн. чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ /съкращаване на щата/, със Заповед №РД – 09.92/15.07.2019 г., считано от 16.08.2019г. като със същата е наредено изплащането на следните обезщетения: 2.1. на осн. чл.220, ал.1 КТ за неспазен срок на предизвестие от работодателя в размер на 30 дни, 2.2. на осн. чл.224, ал.1 КТ за неизползван платен годишен отпуск за 2019 г. в размер на 1 ден.

От приобщената към доказателствата Регистрационна карта на основен член на СТСБ, формирование ДП-„ТСВ“- поделение Варна, се установява че синдикалното ръководство се състои от: председател А.А., секретар Н.Ш., касиер Е.М., членове Р.Ст. и Й.Й., които са избрани на 12.11.2018г. с мандат 5 години.

От представената справка, изготвена от Бюрото по труда, се установява, че Е.М. с регистрирана в Дирекция Бюро по труда Варна като безработно лице на 17.07.2019г. и дата на прекратяване 03.02.2020 г.

От приобщената Справка от ТД на НАП се установява, че ищцата Е.М. считано от 31.1.2020 г. работи при нов работодател „ТЕМПО ТРАНС „ ЕООД с.Николаевка, като за периода от 12.06.2019 – 16.07.2019 г. е работила при ответника – „ТСВ „ ЕАД - клон Варна, с.Тополи.

С писмо изх. № 869/15.07.2019 г., Управителят на „ТСВ” ЕАД Клон Варна е уведомил инж.А.А. – Синдикален председател на ТС ЕАД –Клон Варна затова, че считано от 15.07.2019 г. влиза в сила ново щатно разписание в „ТСВ” ЕАД Клон Варна, утвърдено от Изпълнителния директор с изх.№

1782/ 11.07.2019г. Посочено е, че са направени структурни промени и е съкратена в щата длъжността „Експерт/Доставка и отчет ГСМ, гуми, РЧ“ в управлението, която е само 1 бройка заемана от госпожа Е.М.. В писмо е вписано, че в новото щатно разписание няма подходящи за нейната квалификация вакантни длъжности и тя ще бъде съкратена на основание чл.328, ал.1, т.2 / съкращаване на щата / от КТ, поради което и съгласно чл.333, ал.3 и ал.4 КТ и чл.10 от КТД, Управителят на ТСВ ЕАД Клон Варна е поскал писмено съгласие за съкращаването на Е. К. М. на горепосоченото основание в срок до 11,00 часа на 15.07.2019г.

По делото е представено писмено СТАНОВИЩЕ вх. № 775/15.2.2019 г. на „ТСВ „ЕАД от инж.А.А. -Синдикален председател на „ТСВ „ ЕАД Клон Варна в което е посочил, че е съгласен г-жа Е. К. М. „експерт /доставка и отчет ГСМ, гуми и РЧ” в управлението да бъде съкратена на основание чл.328, ал.1, т.2 КТ –съкращаване на щата/.

От приобщения Протокол от 15.07.2019г. от проведено заседание на Синдикалния комитет на Синдикалната организация при ТСВ ЕАД клон Варна към Синдикат ТСВ при СТСБ – КНСБ, се установява, че във връзка с протоколно Решение № 5/10.07.2019 г. на Съвета на директорите на „ТСВ” ЕАД и утвърденото ново длъжностно разписание на персонала и заплатите в ТСВ ЕАД Клон Варна, в сила от 15.07.2019 г. и на основание чл.333, ал.4 КТ, чл. 11, ал.4 от действащия КТД и във връзка с предвижданото прекратяване на трудовото правоотношение на г-н И.И.И. на длъжността „Ръководител отдел механизация и автотранспорт, на г-жа Е. К. М. на длъжността „Експерт оставка и отчет ГСМ, гуми и РЧ”, г-жа Сл. М. П. на длъжността „Началник склад / строителен и ГСМ / и г-жа Н.И.Т. на длъжност „юрисконсулт“ на основание чл.328, ал.1 ,т.2 КТ /поради закриване на щата / се е събрал Синдикалния комитет в състав – председател СО при ТСВ ЕАД Клон Варна – А.А. А. – р-л отдел Строителство,членове –Н.Е.Ш. – експерт ТРЗ, Й.В.Й. – ревизор вагони - СВР Разделна и Р.Т.Ст. –заварчик в СР Варна и е дал съгласие за прекратяване на ТПО на служителите Ив.Иванов, Ел.М., Сл.П. и Н.Танчева- членове на Синдикалната организация в ТСВ ЕАД - Клон Варна, членове на СТСБ към КНСБ, като са положени подписи от лицата от състава на СК.

От заключението на приетата по делото Съдебно -счетоводна експертиза на в.л. Даринка Павлова, се установява, че БТВ на ищцата М. за последния отработен месец преди уволнението - м.06.2019г., сочи в.л. Павлова, че възлиза на 1132.88 лв., за пълен месец./ ОРЗ - 952.00 + 19 % клас - 180.88 лв./. Посочени са и следните суми: по чл.220 ал.1 КТ - 1132.88 лв., изплатени на 23.10.2019 и 06.11.2019 по списък за масово плащане по дебитна карта; по чл.224 ал. 1 КТ - 49.26 лв.-изплатени на 23.10.2019 и 06.11.2019 по списък за масово плащане по дебитна карта; по чл.222 ал.1 КТ - 1780.35 лв.-изплатени на 06.11.2019 и по списък за масово плащане по дебитна карта

От заключението по допълнително поставените въпроси, а именно на какво основание са изплатени сумите „за социални разходи за поевтиняване на храната“ вещото лице отговаря, че перото „социални разходи за поевтиняване на храната“ се начислява на основание чл.42 ал.2 от Правилника за дейността на ТСВ, чл.293 и чл.294 от КТ, чл.54 от КТД, чл.6,7,12 от Правилника за социални разходи, Протокол от общо събрание, приета План сметка за социалните разходи

На следващия въпрос, в.л. отговаря, че по новото щатно разписание на длъжностите в ТСВ ЕАД, клон Варна, считано от 15.07.2019г: 1. длъжността „Експерт собственост и стопанска дейност“ - позиция 4 се заема от лицето Е.К.; 2. длъжността „Началник склад ГСМ“- позиция 85 се заема от лицето М.В.; 3. длъжността „Експерт анализи на строителство, оферти и разчети“ - позиция 10 се заема от лицето Зорница Георгиева; 4. длъжността „Експерт анализи на строителството и контрол на ЖП, АТ и ИТ“ - позиция 11 се заема от лицето А.Й..

В открито съдебно заседание, проведено на 25.09.2020г. са изслушани водените от страните свидетели: И.И.И. / живущ на семейни начала с ищцата, бивш работник в същото ответно предприятие/, Р.Т.Ст., Й.В.Й. и В.А.И..

Свидетелят И.И. излага, че с ищцата са уволнени заедно – на 15.07.2019г. – около 8,30 – на оперативката им били връчени заповедите- в кабинета на управителя от служител на „Личен състав“. Не са им показали писмено съгласие на Синдиката. Около 20-30 дни преди уволнението свидетелят е чул директорът да казва, че Е. ще бъде преместена от длъжността си за да бъде назначена на нейно място друга колежка.

Св. Р. Т. Ст. е бил член на синдикалния комитет към момента, в който ищцата /заедно с други служители/ е била съкратена. Категоричен е, че не им е било искано предварително съгласие, и не са правили никакво събрание във връзка с тяхното съкращение. Самият свидетел научил за тяхното съкращение след 20.07, когато А.А. му се обадил по телефона, че като член на синдикалната организация трябва да подпише 2 протокола. Свидетелят ги подписал на колата му пред блока, в който живее. Протоколите били подписан от другите членове, св. Ст. последен ги подписал след 20 юли, когато вече бил в отпуската. На 15.07. свидетелят бил на работа, но никой не му се е обаждал за събрание на синдикалния комитет.

Св. Й. В. Й.ов е бил член на синдикалния комитет през 2019-към момента на уволнение на ищцата. Свидетелят не е присъствал лично на проведеното на 15 юли събрание, тъй като в този период /от 14 до 19 юли/ е бил в командировка в Дупница. На 20 юли, след като се прибрал, председателят на синдикалната организация –А.А. му се обадил, че трябва да попише протокол, и го подписал на ЖП гарата – в едно заведение на спирката. Свидетелят от протокола разбрал, че било провеждано такова събрание, никой не му се бил обаждал докато бил в командировка за да го уведоми за това. Преди това не знае Синдикалният комитет да е бил уведомяван за съкращения в щата.

Свидетелят В.А.И., разпитан в същото о.с.з. излага, че знае за уволнението на Е. на 15.07.2019г. Разбрал, защото А.А. искал Й.Й. /който е подчинен на свидетеля/, да се върне от командировката си във Варна за да бъде проведено синдикално събрание. Тъй като свидетелят не разрешил, А. се обадил на неговия телефон и провел разговор с Й. Й.ов, от който станало ясно че Й. дал съгласието си и се разбрали да попише след като се върне във Варна.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд достигна до следните правни изводи:

Жалбата, по която е образувано настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК в правомощията на въззивния съд е да се произнесе служебно по валидността на решението, а по отношение на допустимостта – в обжалваната му част.

Постановеното решение е издадено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, при спазване на законоустановената писмена форма, поради което същото е валидно.

Съдебният акт е постановен при наличието на всички положителни процесуални предпоставки за възникването и надлежното упражняване на правото на иск, като липсват отрицателните такива, поради което е и допустимо в обжалваната част.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като съгласно указанията, дадени в т. 1 от ТР № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, служебно следи за приложението на императивни правни норми.

Предявени са иски по чл. 344, ал.1, т.1-т.3 КТ, като основното творение на ищеца е, че уволнението му е незаконно, тъй като работодателят не е спазил процедурата, предвидена в чл. 333, ал.4 КТ. Според последната, когато това е предвидено в колективния трудов договор, работодателят може да уволни работник или служител поради съкращаване на щата или при намаляване на обема на работата след предварителното съгласие на съответния синдикален орган в предприятието.

Въпросът, дали в разпоредба на съответния КТД е предвидена закрилата по [чл. 333, ал. 4 КТ](#) или такава не е предвидена, следва да бъде разрешен от съдебния състав при произнасянето по иска за защита срещу незаконно уволнение по [чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ](#), ако работникът или служителът се е позовал на нейното нарушаване на посоченото основание. По настоящото дело, в приетия по делото КД от 2018г., сключен между ДП „Транспортно строителство и възстановяване“ и Синдикат ТСБ към КНСБ – в чл. 11, ал. 4 е договорено, че работодателят не може да уволни работник, член на синдиката поради съкращаване на щата без съгласие на ръководството на съответната синдикална организация. Доколкото в КТД е обективизирана ясно волята на

страните, то съдът намира, че в настоящия случай тъй като е безспорно, че Е. Кр. М. е била касиер на синдикалната организация, то закрилата по чл. 333, ал. 4 КТ е приложима, като се изисква предварително съгласие от синдикалното ръководство.

Когато такова задължение е предвидено в КТД, доказването на изпълнението му е чрез установяване на факта, че решението на синдикалното ръководство е било обективизирано в писмен документ, който е достигнал до работодателя. Доколкото ищецът оспорва спазването на така изискуемата процедура, то в тежест на работодателя е да установи нейното провеждане и законност.

Съобразно разясненията, съдържащи се в Тълкувателно решение № 4 от 17.12.2013 г. на ВКС по т. д. № 4/2013 г., ОСГК, предварителното съгласие за уволнението по [чл. 333, ал. 4 КТ](#) се дава от съответния синдикален орган в предприятието, с което работникът или служителът е в трудово правоотношение. Статутът на синдикалния орган в предприятието, като наименование, структура, численост, функции, местоположение в йерархията на синдикалната организация и пр. е уреден с устава на синдикалната организация. Валидно е даденото предварително съгласие по [чл. 333, ал. 4 КТ](#), което изразява волята на колективния синдикален орган в предприятието във връзка с уволнението на конкретен работник или служител. Решението за даване на съгласие по [чл. 333, ал. 4 КТ](#) се взема от колективния синдикален орган по предвиден с устава на синдикалната организация ред. Писменото уведомление на работодателя за взетото от колективния орган решение може да бъде направено еднолично от председателя на синдикалния орган с удостоверение документ, изразяващ волята на колективния орган, съгласно легалния израз на закона в [чл. 333, ал. 4 КТ](#) "...след предварителното съгласие на съответния синдикален орган в предприятието".

В тази връзка на първо място следва да се отбележи, че съгласието трябва да е предварително дадено.

По настоящото дело, ищецът твърди, че заповедта за уволнение, заедно с предизвестията, са му били връчени на 15.07.2019г. –понеделник сутринта- по време на оперативката- към 9.00 часа. Доколкото тези твърдения не са оспорени от ответното дружество, съдът ги приема за доказани.

С оглед на което счита за обективно невъзможно и вземането на решение от Синдикалния орган на същата тази дата -15.07.2019г. преди часа на връчване на заповедите за уволнение.

По отношение наличието на валидно взето решение за съгласие на синдикалния комитет, съдът съобрази и следното:

По делото е представен Протокол от 15.07.2019г. обективиращ решение на Синдикалния комитет на Синдикалната организация при ТСВ ЕАД, клон Варна, в който е посочено, че на същата дата председателят на комитета А. А. и членове: Н.Ш., Й.Й. и Р.Ст. са се събрали и и са взели решение да се даде съгласие за прекратяване на трудовите правоотношения на няколко служители, сред които и Е.М.. В края на същия е посочено, че той е изготвен и подписан от четиримата членове, като срещу името на всеки е положен подпис.

С оглед събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът намира, че двама от посочените в същия членове Й.Й. и Р.Ст. обективно не са присъствали на събранието. Св. Й.ов в периода от 14.07.2019 до 20.07.2019г. е бил в командировка извън гр. Варна, а св. Р.Ст. изобщо не е бил уведомен за провеждането на същото. И двамата свидетели са категорични, че не са присъствали на такова събрание, а подписите им са положени няколко дни след съставянето на този протокол. Св. Р.Ст. е бил в отпуска в периода от 22.07.2019г. до 02.08.2019г., а по собствените му спомни той е подписал протокола докато е бил в отпуска, т.е. налага се извода, че това е станало най-рано на 20-22.07.2019г.

С оглед така коментираните доказателства, настоящият състав приема, че процедурата по вземане на предварително съгласие за уволнението на ищеца не е спазена от работодателя. Счита, че представените по делото писмо изх.№869/15.07.2019г./стр. 89/ до председателя на синд. Комитет, становище от синдикалния председател /стр.90/, и Протокол /стр.91-92/ са съставени с оглед нуждите на настоящия процес, тъй като е обективно невъзможно всички тези писма да са изпратени, а документите- съставени в часовия диапазон на 15.07.2019г. до 9.00 часа сутринта.

Дори да се приеме, че Й.Й. е дал своето съгласие устно по телефона, то

това обстоятелство -че е участвал дистанционно и е дал съгласието си устно- би следвало да бъде отразено в протокола.

С оглед изложеното, съдът намира, че само поради липсата на предварително съгласие от синдикалното ръководство, уволнението се явява незаконосъобразно и следва да се отмени.

Действително, съображенията поради които синдикалният комитет дава своето съгласие не подлежи на съдебен контрол, но наличието на проведено събрание и наличието на валидно изразено съгласие подлежат на съдебен контрол тъй като са част от предмета на доказване досежно законосъобразното провеждане на процедурата по получаване на предварително съгласие от синдикалното ръководство.

Относно начина на вземане на решение, и доколкото Синдикалната организация е ЮЛ – както е посочено в самия Устав на Синдикат „ТСВ“, то решението следва да се счита взето с мнозинство от присъстващите.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът приема, че съдържанието и достоверността на Протокола са дискредитирани поради което счита, че той изобщо не може да се цени като доказателство годно да установи провеждането на такова събрание с участието двамата останали посочени членове.

Във връзка с изложеното в писмените бележки на въззивника досежно закрилата по чл. 333, ал.4 КТ:

Съгласно чл. 50 КТ, колективният трудов договор не може да съдържа клаузи, които са по-неблагоприятни за работника от установените в закона или в колективен договор, с който работодателят е обвързан. В КТ не е предвидено задължение за писмено съгласие на синдиката при уволнение на редови синдикален член, но се предвижда възможност такова задължение да бъде уговорено в КТД - чл. 344, ал. 4 КТ. Когато такова задължение е предвидено в КТД, доказването на изпълнението му е чрез установяване на факта, че решението на синдикалното ръководство е било обективизирано в писмен документ, който е достигнал до работодателя.

От съдържанието на действащия КТД се установява, че страните са се

споразумели такова предварително съгласие да се изисква за всеки работник или служител на Синдикатите /чл.11, ал.4 КТД/, а не само за синдикалното ръководство, с оглед на което счита възражението на жалбоподателя в тази връзка за неоснователно.

Отделно от това, видно от представения протокол, синдикалният комитет към синдикалната организация в ответното дружество се състои от 4-ма члена –председател и на СО при ТСБ ЕАД, клон Варна и още три лице. Следователно, съгласно КТД и Устава на ТСБ, нейният синдикален комитет/ръководство не се състои само от председателя и секретаря, посочени в пар. 1, т.6 КТ, а от общо четирима члена, които с оглед договореното в КТД е следвало да изразят съгласие в качеството си на колективен синдикален орган, каквото обаче липсва преди извършване на уволнението.

По изложените съображения, съдът намира че в тази част жалбата е неоснователна, поради което първ. Решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

По отношение на жалбата, касаеща първ. решение в частта по иска по чл. 344, ал. 3 КТ досежно размера на определеното обезщетение, съдът установи следното:

Предвид основателността на иска за отмяна на уволнението като незаконно, основателен се явява и искът за заплащане на обезщетение от работодателя в размер на брутното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради това уволнение, но за не повече от 6 месеца. Съобразно разпоредбата на чл. 225, ал.2 КТ когато през този период служителят е работил на по-нископлатена работа, той има право на разликата в заплатите.

Според константната съдебна практика, обезщетението се определя въз основа на брутното трудово възнаграждение по [чл. 228, ал. 1 КТ](#), в което не се включват всички допълнителни плащания и в частност - тези, които нямат постоянен характер или не могат да се определят като възнаграждение над основната заплата, дължими според прилаганата от работодателя система за заплащане на труда - според времетраенето, според изработеното или смесена

система. Съгласно [чл. 17, ал. 1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата \(НСОРЗ\)](#), в брутното трудово възнаграждение за определяне на обезщетенията по [чл. 228 КТ](#) се включват: 1. основната работна заплата за отработеното време; 2. възнаграждението над основната работна заплата, определено според прилаганите системи за заплащане на труда; 3. допълнителните трудови възнаграждения, определени с [наредбата](#), с друг нормативен акт, с колективен или с индивидуален трудов договор или с вътрешен акт на работодателя, които имат постоянен характер; 4. допълнителното трудово възнаграждение по [чл. 259 КТ](#); 5. възнаграждението по реда на [чл. 266, ал. 1 КТ](#); 6. възнаграждението, заплатено при престой или поради производствена необходимост, по [чл. 267, ал. 1](#) и [3 от КТ](#); 7. възнаграждението по реда на [чл. 268, ал. 2](#) и [3 от КТ](#).

Основната работна заплата е възнаграждение за изпълнението на определените трудови задачи, задължения и отговорности, присъщи за съответното работно място или длъжност, в съответствие с приетите стандарти за количество и качество на труда и времетраенето на извършваната работа. Тя се определя от трудовия договор или в споразумението по [чл. 107 КТ](#), според прилаганата система на заплащане на труда. Допълнителните трудови възнаграждения са различни плащания: за трудов стаж и професионален опит, за по-висока лична квалификация, за нощен труд, за положен извънреден труд, за работа през почивни дни и дните на официални празници, за времето, през което работникът или служителът е на разположение на работодателя извън територията на предприятието и др. Допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер са тези по [чл. 11 НСОПЗ](#) - за по-висока професионална квалификация (работник или служител, притежаващ образователна и научна степен "доктор" или научна степен "доктор на науките") и по [чл. 12 НСОПЗ](#) - за придобит трудов стаж и професионален опит. Те са задължителни за изплащане (вж. [6, ал. 1, т. 1 НСОПЗ](#)), когато са налице предпоставките за придобиване на правото да се получават от конкретния работник или служител. Тях има предвид [чл. 17, ал. 1, т. 3 НСОПЗ](#). Премиалното възнаграждение (бонус) за постигнати резултати - индивидуални или общи, е включено в заплатата над основното трудово възнаграждение. Когато заплащането на премията е регламентирано от правилата за работна заплата в предприятието и критерий за получаването ѝ е

извършената работа (постигнати резултати), а не само времето, през което работникът е предоставил работната си сила, то се касае за възнаграждение над основната работна заплата по системата за заплащане на труда според изработеното - по [чл. 17, ал. 1, т. 2 НСОПЗ](#), и също се включва в брутното трудово възнаграждение, което е база за изчисление на обезщетението по [чл. 225, ал. 1 КТ](#).

От заключението на приетата ССчЕ, кредитирана от съда като обективно и компетентно изготвена, последният пълен отработен месец, предхождащ този, в който е прекратеното трудово правоотношение, е месец юни 2019г., през който служителят е получил възнаграждение в размер на 1132.88 лв., включващо основно трудово възнаграждение от 925 лв. и допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит от 180.88 лв. В случай, че към БТВ се прибавят и получени средства „за ангажирано време и социални разходи” в размер на 50.00 лв., то размерът му възлиза на 1182, 88 лв., то размерът на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ възлиза на 7097.28 лв. От заключението се установява още, че ежесечно, считано от месец февруари 2019г. служителят е получавал наред с основното си трудово възнаграждение и допълнителното възнаграждение за придобит трудов стаж и опит и средства за „социални разходи поевтиняване на храна” в размер на 50.00 лв.

Видно от КТД от 2018г.-чл. 46, ал.24, към допълнителните възнаграждения с постоянен характер се включат възнаграждение за тр. стаж и професионален опит придобита по-висока лична квалификация като доктор, доктор на науките и т.н.

В чл. 16, ал.3 от Вътрешните правила за организацията на работната заплата, съставляващи приложение към заключението на ССчЕ е посочено, че БТВ включва още допълнителни възнаграждения, определени със заповед на изпълнителния директор на ТСБ ЕАД, както и други специфични възнаграждения /ал.4/.

Предвид което съдът счита, че въпреки, че не са изрично посочени, сумите за „социални разходи поевтиняване на храна” са постоянна част от БТВ по силата на посочените разпоредби от Вътрешните правила. Тези средства съставляват допълнителни възнаграждения, които имат постоянен

характер - предвидими и сигурни и са в зависимост от отработеното време по смисъла на осн. чл. 15, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, попадат сред посочените в чл. 16, ал. 4 от Вътрешните правила поради което съдът приема, че те следва да се включат при определяне на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ вр. чл. 344, ал.1, т.3 КТ за перидо от 16.07.019г. до 16.01.2020г. е в размер на 7097.28 лв.

По изложените съображения, настоящият състав намира, че правилно първ. съд е определил както размерът на БТВ за месеца, с пълен брой отработени дни, предхождащ месеца на уволнението, така и размерът на дължимото обезщетение по чл. 225 КТ.

По изложените съображения въззивната жалба се явява неоснователна и в тази част, и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Предвид съвпадането на крайните изводи на двете съдебни инстанции обжалваното първоинстанционно решение следва да се потвърди в обжалваната част. В необжалваната-същото е влязло в законна сила.

Поради съвпадащ резултат от разглеждането на делото по същество, въззивният съд не може да ревизира произнасянето по отношение на разноските.

С оглед изхода на правния спор, въззивникът дължи на въззиваемата страна направените разноски по делото, които с оглед представения списък и доказателства за заплащане, и направеното възражение за прекомерност, съдът приема в размер на 1296.50 лв. на осн. чл. 78, ал.3 ГПК. Съдът определя дължимия в полза на въззиваемия адвокатски хонорар в минимален размер по чл. 7 от Наредбата /610 лв. –по исковете по чл. 344, ал.1, т.1 и т.2 и 686.50 лв – върху размера на присъдените обезщетения/, тъй като производството пред настоящата инстанция не се характеризира с висока фактическа и правна сложност, и е приключило в рамките на 1 съдебно заседание.

Водим от горното и на осн. чл. 271 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260855/26.10.2020г., постановено по гр.

дело №14475/2019г. по описа на ВРС, 42-ри състав, В ЧАТТА, с която Е ПРИЗНАТО за НЕЗАКОННО И ОТМЕНЕНО уволнението на ищцата Е. К. М., ЕГН *****, с адрес: с. Казашко, обл. Варна извършено със Заповед № №РД-0992/15.07.2019. на управителя на „ТСВ” ЕАД Клон Варна поради съкращаване на щата, на осн. чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. 2 КТ, на осн. чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ; Е. К. М., ЕГН ***** Е ВЪЗСТАНОВЕНА на заеманата преди уволнението длъжност „Експерт /доставка и отчет ГСМ ,гуми РЧ „ при „Транспортно строителство и възстановяване” ЕАД – Клон Варна, на осн. чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ; ответникът „ТРАНСПОРТНО СТРОИТЕЛСТВО И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ“ ЕАД, ЕИК 205677435, Е ОСЪДЕН ДА ЗАПЛАТИ на ищцата Е. К. М., ЕГН *****, СУМАТА от 7 097, 28 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение, считано от 16.07.2019 г. за период от шест месеца, на осн. чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр.чл.225 ал.1 КТ ведно със законната лихва върху главницата от 7 097,28 лева ,считано от датата на предявяване на исковата молба в съда – 09.09.2019 г. и до окончателното изплащане на паричното вземане, на осн. чл.214 , ал.2 ГПК вр.с чл. 86, ал.1 ЗЗД, както и разноски в размер на 2 585,00 лева (две хиляди петстотин осемдесет и пет лева) - представляващи сторените от ищеца по делото съдебно-деловодни разноски за заплатен адвокатски хонорар пред настоящата инстанция, на основание чл.78, ал.1 от ГПК.

В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ решение №260855/26.10.2020г., постановено по гр. дело №14475/2019г. по описа на ВРС Е ВЛЯЗЛО В ЗАКОННА СИЛА.

О С Ъ Ж Д А „ТРАНСПОРТНО СТРОИТЕЛСТВО И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ“ ЕАД, ЕИК 205677435, гр. София **ДА ЗАПЛАТИ** на Е. К. М., ЕГН *****, с адрес: с. Казашко, обл. Варна сумата от 1296.50 /хиляда двеста деветдесет и шест лв. и 50ст./ лв., представляваща сторени по делото съдебно – деловодни разноски, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____